

KAPITOLA 6.

Ve firmě zabývající se násilím se toho musí obstarat víc, než by se mohlo zdát. Ekonomické dělení znamenalo osmdesát procent pro Zabijáka Anderse a o dvacet se museli podělit recepční s farářkou. Počítat ale museli i s pořizovacími náklady. Zabiják Anders například potřeboval nový pracovní oděv, když na tom stávajícím zůstávala i po veškerém čištění krev. To bylo bez diskuse.

Zabiják namítal, že i o výlohy za pivo, které požívá před každým úkolem, by se také měli podělit všichni partneři. Mínil, že lidi nejde zmlátit na hromádku za střízliva.

Recepční a farářka odpovídali, že při troše tréninku je jistě možné tlouct lidi i za střízliva, akorát že to Zabiják Anders nikdy nezkusil. Raději zastávali názor, aby spíš snižoval konzumaci, když ho týž den čekala rvačka.

Vyjednávání o pivu Zabiják Anders prohrál. Naopak se mu skupinu podařilo získat pro to, že není rozumné, aby do práce jezdil veřejnou dopravou či usedal na ukradený bicykl a vozil baseballovou pálku na nosiči. Jednomyslně se shodli, že náklady za taxislužby bude hradit firma. Recepční vyjednal

pevnou cenu u Taxiho Torstena, bývalého častého návštěvníka klubu Amore. Holky mu říkaly Taxi Troska, díky tomu si na něj recepční vůbec vzpomněl. Per Persson bývalého konzumenta sexu vyhledal a přešel rovnou k věci:

„Kolik bys chtěl, kdybys měl dělat soukromýho šoféra po celým Stockholmu jednu nebo několik hodin jedno nebo několik odpolední za tejdén?“

„Šest tisíc korun pokaždý,“ řekl Taxi Torsten.

„Dostaneš devět stovek.“

„Beru!“

„A budeš držet hubu o tom, co uvidíš a uslyšíš.“

„Říkal jsem, že беру.“

Společenstvo postupovalo dál, kontrolní porady probíhaly každé pondělí. Původní ceník upravovali průběžně na základě výpovědí Zabijáka Anderse o tom, jak obtížné bylo různé druhy zakázek vykonat. Cena závisela rovněž na tom, jaké se naskytly kombinace. Třeba zlomenina pravé nohy stála patnáct tisíc korun, stejně jako zlomenina levé ruky. Nicméně kombinace pravá noha – levá ruka nepřišla na třicet tisíc, nýbrž na čtyřicet. To po barvitém líčení Zabijáka Anderse, jak se dotýčný s pravou nohou čerstvě zlomenou baseballovou pálkou svíjel na zemi, takže bylo zatraceně těžké se následně dostat k jeho levé ruce. Především pro předmětného pachatele, který měl už od počátku svízel s rozlišením pravé a levé (stejně jako dobrého a špatného).

Pečlivě připravili také etická pravidla. První a nejdůležitější znělo, že k újmě nikdy nesmí přijít děti, ať už přímo, či nepřímou tak, že by přihlížely, jak máma nebo (většinou) táta dostávají nakládačku.

Druhé pravidlo bylo, že způsobené škody by se měly pokud možno časem zhojit, tedy ten, kdo pykal za svůj čin, by se ne-